

EEN CHINEESCH GEREGTSHOF.

Daar zit de mandarijn in een prachtig zijden kleed, met het figuur van een draak op de borst geborduurd. Dit dient om aan te duiden, dat hij zijn gezag ontvangt van den „drakentronk,” of den tartaarschen keizer, wiens gouvernement volgens hunne eigene getuigenis door de magt van den satan wordt staande gehouden, waarvan in China de draak het symbool is. Aan de rechterhand van dezen mandarijn zijn zijne ambtzegels, en rondom staan de bijdragers en pijnigers, die op zijn bevel gereed staan den schuldige de bastonade te geven, hem de vreeselijkste folteringen aan te doen, of zelfs hem het hoofd af te slaan. Het hoofd en de handen van den gevangene zijn in de gaten van zware stukken hout opgesloten. Die ongelukkige! hij draagt een nog veel zwaarder last, het is de last der zonde. Naast den gevangene pleit en smeekt een vriend voor hem, en indien die vriend eene voldoende koopsom voor hem kan aanbieden, zal de gevangene in vrijheid gelaten worden. Herinnert ons dat niet den Heere Jezus, door wiens bloed de zondaar op rechtvaardige wijze vrij gemaakt wordt van alle gevolgen der zonden?

T. M. L.

EEN WENK VOOR OUDERS.

Wij lezen in „Het Eeuwig Evangelie, Christelijk Maandschrift onder redaktie van J. Cramer en G. H. Lamers, beide Theol. Doct., in een opstel van Dr. A. W. Bronsveld, over de levenszatheid iets, dat wij onzen lezers meenden te moeten mededeelen.

Na te hebben ontwikkeld de verschillende vormen waar de levenszatheid zich in toont bij ouden van dagen, gaat hij voort:

„Doch ook menschen in de kracht des levens kunnen lijdende zijn

aan de krankheid, welke wij beschrijven. Ach! niet ieders weg is effen, en niet ieders hart is stil. Elk huis heeft zijn kruis, en menigeen voelt iederen dag als het ware de zwaarte toenemen van het kruis, dat hem is opgelegd. Waar de een zich voorspoed en zegen als in den schoot ziet geworpen, verwerft de ander zich slechts met veel inspanning en strijd ter naauwernood het genoegzaam deel. Vergunt mij een beeld te gebruiken. Gedurende eenige weinige weken als eindelijk de lente komt, weerklinkt lange duin en bosch het vrolijk lied van talloze vogelen. Het is een wedstrijd in jubelen en wildzang. Maar weldra hoort gij dat zoo niet meer. De Heere God, die de vogelen kleedt en zelf hunne tafel bereidt, geeft hun echter geene spijs dan onder de voorwaarde van vlijt en zorg. De tijd van zingen is ras voorbij en dan moeten van 't eerste morgenkrieken tot de schemering des avonds onze blijde zangers onvermoeid bezig zijn. En zoo gaat het ook met menig mensch. Wat niet behoefde te gebeuren, gebeurt wel eens. De zorgen, die slechts een middel mogen zijn om ons te leeren voorzigtig te wandelen, groeijen wel eens als doornen boven het hoofd en steken wel eens pijnlijk in het hart, dat de mensch daarbij zijn levenslust verliest en zijne vrolijkheid inboet. Kent gij ze niet de menschen, die vroeger zoo vol blijde verwachting het leven tegengingen en die daar thans neêr zitten — neen niet in zorgen, want die blijven nergens uit — maar onder de zorgen; maar uitgeblusht; maar onverschillig voor alles wat niet gedaan moet worden, zonder moed; zonder vreugd; zonder hoop? Ach! bitter viel hun het leven tegen; en zij zien in, dat het niet baat er tegen te worstelen. En men prijst „de dooden boven degenen die nog leven; en boven deze beiden hen, die nooit het aanzijn ontvingen, nooit het ijdele werk hebben gezien, dat daar geschiedt onder de zon.”

„Doch deze vormen van levenszatheid kunnen wij ons begrijpen, al billijken wij ze niet; maar bevreemdend is het, dat zij zich ook vertoont bij jonge menschen. Ziet hierin is iets onnatuurlijks. Wanneer men jong is, dan is het leven voor ons als eene vrucht, die frisch en versch is geplukt van den boom en uitlokt om te genieten. Het leven ligt dan